

kunnet fremkomme med et Forslag til det høje Ting, som med Undtagelse af et Par enkelte Punkter udbiiser Samstemmen fra alle Sider. Dette forekommer mig at være et glædeligt Bevis paa, at der, hvad jeg for mit Vedkommende kan konstatere, virkelig har været god Vilje til at arbejde med Thærdighed paa at faa noget ud af dette, for en stor Del af vort Samfund faa vigtige Forslag. Naar der ikke er naaet Enighed paa alle Punkter, eller naar der, for at bruge et mere koncist Udtryk, paa et Par Punkter har dannet sig et Flertal paa 8 Medlemmer og et Mindretal paa 7, er det i alt Fald for det ene Punkts Vedkommende begrundet i de overordentlig store Vanskeligheder, som dette Spørgsmaal altid har frembudt, saa længe man overhovedet har forhandlet om en Fiskerilov. Det er det saa meget omstridte og omdebatterede Aalegaardsspørgsmaal og de dertil knyttede Rettigheder for Grundejerne. Det vil let ses — deri kan jeg slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Dusen), hvorfors jeg kan fatte mig ganske kort — at Mindretallets Forslag under Nr. 17 ikke paa nogen Maade kan stiges at være ringere for Fiskerne end det, som Flertallet fastholder som sit Forslag, idet det jo dog maa erkendes, at saa overordentlig forskellige som Forholdene ere i vort Land, vilde det være ganske umuligt at vedtage Bestemmelser og Regler, der kunne være blot nogenlunde retfærdige mod begge Parter, naar de skulle gælde for hele Landet. Det er jo selvindlysende, at man naar langt lettere til eller langt længere hen imod Retfærdighed til begge Sider, naar man, som Mindretallet foreslaar, insituerer en Autoritet, hvoraf i alt Fald det ene Medlem bliver jagtlydig, idet det udtrykkelig forlanges, at det skal være en Fisker, en Autoritet, som i hvert enkelt Tilfælde kan tage alle de foreliggende Omstændigheder med i Betragtning og i hvert enkelt Tilfælde afgøre Sagen, som den bør afgøres. Det, der har været det bestemmende for mig til ikke at kunne slutte mig til Flertallets Forslag, er ikke blot Hensynet til at staffe den størst mulige Retfærdighed til alle Sider og den størst mulige Sikring for, at Fiskerne faa en Afgørelse, hvormed de kunne være nogenlunde tjente, men ogsaa det, at jeg ikke skønner

rettere end, at Flertallets Forslag griber alt for dybt ind i den bestaaende privatretlige Tilstand paa dette Omraade. Jeg skal indrømme, at det gerne kan være, at man i 1888, da man vedtog den nugældende Fiskerilov, i § 3 gik noget for vidt i Retning af Bestyttelse for Ejerne af Aalegaardretten. Det staar nemlig der: „Ehvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre... er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse“. Det kan være, at denne Bestemmelse gaar noget for vidt, idet den ikke alene beskytter Aalegaarde og Aalestader, men giver den samme Bestyttelse til Aaleruser, der sættes i Forbindelse med saadanne Aalegaarde og Aalestader. Men selv om det gik for vidt, saa tør jeg ikke være med til nu at omstyrte en bestaaende Ret, til at gribe saa stærkt ind i den private Ejendomsret paa dette Omraade. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre paa anden Maade end ved Ekspropriation. Man har jo ved en af Rigsdagen vedtaget og af Kongen stadfæstet Lov givet Ejerne af denne Aalegaardret en Ret, og jeg tror ikke, det gaar an kort og godt at sige, som man gør i Vædringsforlaget under Nr. 12: „ehvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det udøves længere fra Land, end de i Forbindelse med Aalegaarde udsatte Aaleruser ere anbragte, eller paa Aalegaardens Fangside i en Afstand af mindst 75 Favne og paa deres lukkede Side i en Afstand af mindst 25 Favne.“ Det er navnlig den midterste Del deri, som jeg ikke tror kan gaa an, nemlig at tillade alle og enhver at anbringe deres Aaleruser umiddelbart op mod Aalegaardsejernes lignende Kuser uden nogen som helst Afstandsbestemmelse, idet der blot staar dette, at de maa sættes længere ude, end Aalegaardsejernes Kuser staa. Lige saa lidt tror jeg, at man kan følge Flertallet med Hensyn til Forlaget Nr. 14, hvor det hedder, at hvor Kystsejeren ikke senest den 1ste September har paabegyndt Udsættelse af Aalegaarde og uden ufornuødent Ophold fortsætter sammes Udsættelse og Benyttelse, skal det i det paagældende Efteraar staa Fiskerne frit for uden Hensyn til den private Ejers Ret at anbringe Kuser helt ind mod